

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

טובל יום תחלה לקדש.
וממלה עשו בקדש להיות טובל
יום אללו כראשון לטומאה
יטמא שנים בקדש זה מזה,
אחול שנוגע בטובל יום נעשה
שני ועושה את חבירו שלישי
שניהם קרוין טמאין
ומקלקלין את אחרים והשלישי
פוסל את הרביעי להיות הוא
נעצמו פסול אבל לא יפסול את
אחרים במגעו (סוטה כט.).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה.
להתירו לאכילה לא אמר
זריקה מועלת והיינו
דקאמר הא איסורא איכא:

סליק פירקא
והוכשרת ליפסל כלומר
שומלקה ותרופה כל
קדושה יהיו ונסתלא ו
כל טבליה ויא מחסור
פריסרס ובלתי: וזהו חזק
יחיבן על משום פירול:
הדואר דעור במקום ורקה
ביחבמא קא' הדואר קובצת
על ששחשיבן בק' קרסן כל
מז' ורקה דבהמא: ושביס
כל במילע דתר וטמא: ואין
כל מעילע דתר וטמא: וזהו
מיש ב' היתר לכהנס:
אז' אצימילא על שחטמא
האריס ל' וזהו תית' מני.
קתני לרובא: מחטתין
ל' ליטמא: רבנן היא.
אמרי כס' שפולס סטל
משקן חרומא ואכלי
חורמו ואינו מטמא כדתנן
פולסין כל תרומה כ'
טבולי ויך קס' פולס
ואכלי קדש ושביק קדש
ל' לטמא:

אבל לענין להמירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דלקוסא בזהמה משום יואל: הדרן עלך קדשי קדשים
חטאת העוף מועלין בה משקודשה. צפה אפילו אם נהנה ממנה
מחיים כגון שמכרה דהולאה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר
משנמלקה וימסר בה קדושה שהיא
נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר
כפורים ובלילה: הוזה דמה חייבין עליה
משום פגול: דהוא דעוף קיימא במקום
וזיקה דכמה דהוא קובעת פגול
שחישב בו קודם לכן כמו זריקה דכמה
וזכו נמי יז בו איסור נותר וטמא אם
נטמא דהוא קובעת בכל היי: וזה
בה מעילה: דכיון דהוא דמה יז אם
הימר להכניס: גמ' אבל לאשמויי לא.
שמה טמאה ומטמאה אחרים לא:
מפנישין דקמי הוכשרה ליפסל ולא
ליטמא רבנן היא דלאמרי כשם שפוסל
טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה
כך פוסל אוכלי קדש לאינו מטמא לטמא

אחרים: דמינא אבא שאול אומר עבול יום סחלה לקדש. דהוי ראשון ומשוי לקדש שני דאיתו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רבי

ההואה ים ביום המליקה דל"ב ארסל הדס בשקיעת יאמה מ"מ נקט גב
ומשעת מליקה מונו: הווה דבה חייבין עריה משום ב'. למיד לעיל (דף
ר"ל שגראה להוה ולמ"ד יתיר שחית' כי יידי דבעין לעיל גבי ים קדד
צבלה גבי חטאת העוף בעין שיהא רחוי להוה: ואין מושל' בה. דין
כוהל ע"ז אלף שצריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי י'
דמעילה יוחר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורכה
לצית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ ש"י: ^א עולת
מ"צה דבה. דגבי חטאת העוף נקט הוה משום דבטחאת העוף אינא
יואל דדוחק וממאנה הוואה היינו ילא נותה הדס למרחוק: ובוועלין בה
השפן מחוק למחנה אלל מכאן ואילך נקט גבי נעשת מעולה ואין מועלין
הכפורים ושעירי הנשפים שעיר יום הכפורים ושעיר עזרה וכו':

יוס כו' דאי לאמילה והלא פרים הנשרפים אין בהם חמילה להכניס ואף לא
ליכא למימר הכי שהי משל צבור הם ובזאם צטומאה יו יח לומר לענין
בית הדשן לעלמן כדאמרין פרק טבול (ו) (ובזהו דף קד:) (ג) (גבי) ג'
כדאמרין פרק אריוס מומין (סד דף מו.) ומועיל בהם עד שיתר הצמר בצמר
אבל מועיל בבשר. יא ודאמחר דמה זכה המוצא צמר והוא יצא **אבל** (ובזהו
דף קג.) כל שלל זכה המוצא בצמר לא זכו הכהנים בעור: **אבל**
להוציא לבית הדשן אצל גבי פרים וזבחים הנשרפים אין צדק הואלא
קדמו פניה בתנור הושרו יצאם כמבשר ויו ובמחזור פשרים. משם
פ' פרק שני הלום (מנחות דף ק:) יא נאפות מצערר ואין דמות לן
יו פסולים למחר בלינה ואור"י דרגס שפיר מדמקתי קרמו יין בצנור הו
ואס כן אפייתו להם דוחה השגת דהי יריק צפרק רבי ישמעאל (מנחות דף
והכי קאמר דאין אפייתו דוחה יוס טוב לא ואס תאמר כיון דלית ליה ל
כלי שרת מקדש יח לומר דמשום טבול יוס נקדשהו קדצר חולין שגשו
דוקא כשעשה כן להראוי ל

לשחוח עֲיָהוּ הוֹבֵה. כְּלוּמַר כִּיּוֹן דִּקְרַמְוּ פִּינֵה מִי יֵשׁ לֹא לֹהֵס תוֹרֵר הוֹבֵה כְּמִיז לֹהֵס אִיּוֹן קְרוֹי לֹהֵס אֲלֵלָא אִם כֵּן קִרְס הֵלֵם: הַזֵּה מוֹעֲלִין בָּהֶן. וְאִם תִּאֲמַר מִעֲלֵה הוּא דְלִיתָהּ אִיּוֹרָא אִיכָּא וְהָא מִשְׁתַּחֲוִי לְנִרְכָּה אֲלֵלָה לְרִבִּי עֲקִיבָא כּו' דֵּהָא אִפְּלוּ לְרִבִּי עֲקִיבָא אִיּוֹן מוֹעֲלִין לֹא לְשִׁטְתָּהּ וְכֵן כִּי לֹהֵס הֵפִיס: קָרְבֵּה הַבּוּיִים חִיבִין עֲיָהֶם מִשּׁוּם פִּיגוּל בּו'. הַזֵּה כְּמוֹ הַיֵּלֶךְ לְקוֹמֵץ וּמִקְטִירִים בְּצוּצִים כְּמוֹ שֶׁמִּקְטִירִין הַקּוֹבֵץ וְהַלּוֹבֵת. פִּרְשֵׁי בַּחֲרִיתוֹ בְּצוּצִים (בִּפְרָק ל"ו) שֶׁנִּי דָף ע' קָרְךְ נִמִּי קוֹדֵשׁ שֶׁנֶּתַן הַקּוֹמֵץ בְּכֵל וְיֵשׁ קִדְשׁ וְהוֹכֵשׁ לִפְסַל בְּצוּל וְיוֹ הַמִּנְחוֹת מוֹעֲלִין אִין מִשְׁהוֹקֵדֵשׁ קִדְשׁ בְּכֵל הוֹכֵשׁוֹ וְהוֹכֵשׁ בְּצוּל וְיֵשׁ אִין מִתְחִירִין וְכֵל דְּבַר שֶׁאִין לֵהֵן מִתְחִירִין אִין חִיבִין עֲלֵיו מִשּׁוּם פִּיגוּל וּמִנְטֵה אִם בְּצוּר הוּא וּמִתְחֵל עַד עֶשְׂרֵה יוֹמִים נִסְכִּים תִּהְיֶה כְּכֹלִי עֲלֵיהּ דְּלֹאִי שֶׁמֶלֶךְ (וְצוּצִים דָּף מ') ר' מֵאִיר בְּצוּר פִּיגוּל וְצוּצִים בְּכֵל לֹא פִיגוּל וְאִתִּיא מִשְׁתַּחֲוִי כֵּן חֲשִׁיב דְּבַר שֶׁדְּרֹבֵי יִקְרַב צוֹם וְאִי בְּצוּרָה סָבִיר עֲלֵיהּ מוֹכֵחַ מִצְוֵה מִצְוֵה נִטְרָף לִפְרֵשׁ לִינֵה עֲמוּד הַשַּׁחַר: **אִבֵּל** אֲרִי־שְׂמוּי אָא. עֲלֵה (וּלְפִי) שֶׁ(פִּירֻשׁ)

בלינה למחר ואור"י דגס ליה שפיר: [נע] קרמו פניה בתנור: ב' מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואם לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"כ נקט קרמו פניה משום סיפא (כדי) תיבות והיינו כשנקטר דהא דקאמר ר"ע היינו בזבחים גופיה וז"ל: [ט] הלחם כדכתביב והיה ללחם לאזכרה וילפינן אזכרה אדם הוכשר ליפסל בטבול יום כ' שכבר הוקדש בכלי ראשון: [טז] אגב אינך דנקט תיבת הנך

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אבל להצילה לא מנעה כלומר אבל לענין שיאכל לא מהניח זריקה ולא ה' נאחז
דמה לו להוציא עיבור זורה דלא איירי ביה ר"ע א"ה ה"ל עד כאן לא קאמר
ר"ע אלא להקבוצי במעלה והלחיצה משום פירגול ונותר וטמא ועוד קשיא
בפסחים (דף ק"ג) משמע דלא מהניח זריקה להצריך עיבור זורה (א) דאמר

החם נמנמם הפסח או שילף ישרף מיד
ונראה לפרש דה"י קאמר ו' כי קאמר
רבי עקיבא וזיקה מועלת ליוצא כלומר
לענין דברים האמורים במשנה להקשות
בפירגול ו' אבל מכל מקום להפשה אויל
מיד ו' דלף פליג אמנני:

הדרן עלך קדשי קדשים

המאת העור. עדשהמא אייר דין
פסול קדיש זי ממ ימעלו
בהם וממלן ואילן אייר זכרים:
מועלין בהן משהקדשו. פירוש
קדוש פה דהיינו שעהקדיש:
חובשרה קדיש במבול יום ובמבול
תחלה אומר שכול יום

[illegible]

לחם (עליהם) לשחוט את הזבח עליהם אבל לא קרמו לא דגני שחטם
 ק דמן ש' בדבש חיובין עיניהו ב'י. פירוש: עליהם עד הכבשים: ו' ואין
 דבשה הוא כדמסיק לעיל י"ז בספ"ק (דף ט') כי יומא דקדאמר לעיל לא
 נלחם כיון דלזיו גוף הכבשים יוש לומר דנקט ואין מועילין אלא הני לעיל
 ויכים הרי הם מתיבים הלחם יש הסילוק של צדדים כמו הקמחיה וההילוך
 מקומן: אין מועילין בשריה. דלא אית צדו הימר לכהנים:
 ו' בב'י הובשר יא'פס ב'י. לא נקט קדשו ככלי משום קומן דמעיכא
 מ' מקודש ככלי ראשון עם המנחה כולה קודש שמקט דמקט לקמן (דף ט'
 א) לא יש נקט דנקט קדשו ככלי נקט עלי: ו'פיר' א'ין בהו. דטולס אין
 נ'סכים אי מיי'ר צבאה בפני ע'מא דקאמרינן ההם (וצחסי דף מד). מציא
 לה מתיבין ואי צבאה עם הזבח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בקוף פ' בית
 נ'ן צבאיה דקמני אי מיי'ר צבא מן הזבח ר"ל שקיעת החמה מ'א דמסמרה
 א'ן בקרבנות (דף ד') דקריאה אפילו צבאל ועמוד השחר פסלתו ואם כן
 השתבול יום אינו עושה עם אותה טומאה לטמא את אחרים מתי' רבנן היא:

תחלה

וְהָיָה כִּי יִדְּרוּ רוּחַ הַשֶּׁבַע: (א) וְיִישׁוּ אֹרְזֵי נֶפֶשׁ לֹא כִשְׁבוּרֵי יָם וְלֹא כִמְחוּסֵי כְּפוּרִים כִּיֹּן דַּחְמוּ אִינוּ מִקֵּץ
 (ב) מוֹמָחִים: (ג) שֶׁ תוֹרַת חֵיבֵל לֹא הֵחֵת (ד) לְעִילָא וְאִין לֹמֵר דְּקִדְּמָא: (ה) מְוַלְלִין שְׂחֵתִי הַלָּחִים כִּיֹּן דִּאִינוּ
 מִמְּנַחֲנוּ וְסוֹלֵק שֶׁ בִּיכִיסֵי הָאֵם תִּתֵּן וְהַקְבִּימָה וְהַחֲיִילִין לְמִזְבֵּחַ מִהֵיחֵךְ לִשְׁמֵן קִדְּמֵי הַבִּיכִים: (ו) חֲמֵה
 הָאֵם וְנִסְכֵּי מִכָּאן: (ז) חֲמֵה מְבֹרָחָה חֲשִׁיב לִיה דְּבַר: מִן לְפִי שֶׁחֲטוּב, אוֹתִי רִי מִחֵס: (ח) מִן

(א) נראה דש"ל הזה

עין משפט
נר מצוה

א א מ' פ"צ מהלכות
מעילה הלכה ו:
ב ב מ' פ"צ מהלכות
טומאת אוכלין הל' ז
ופ"י מהל' אבות הטומאה
הלכה ג:
ג ג מ' פ"א מהלכות
פסה"מ הלכה לו:
ד ד מ' פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ו:

וייזמ'ה פארברייט

א לא באכילה לא מרצה חביב
 הוא וזאת ר' נחמן;
 ה הוכשרה ליסבל בנחמן;
 אות ר' נחמן; ג חייבין
 ר' יונה שמש את ר' נחמן;
 ז ולא נהירא דמה חביב
 נחמן נחמן; ח ש"ה דהו"ל
 ע"ה; ו קמור הכי כ
 פ כפירגו לא ינוי חושש
 למכח אבא דניס לשם
 זכרן מוקם אמר הכי אבל
 ח ס"א הוא קמור
 ט שרשרה חסד כלומר את
 קמור ר' ירמיה מועילת
 יוצא מ"מ שרשרה עומד
 יא קמור דרוריה מועילת כי
 יב אחיב משום מילין
 יג ונותר וטעם לא להחיד
 יד באכילה אבל אינו חושש
 יה למיתא דניס; חז' מיד
 זכרן לאכילה לא מרצה חביב

[illegible]

שיהא קדמא מחנך;
 וליהכינא ובעולת ונחמך;
 חיבה ונחמא מחנך;
 וקאן אהרן הקהרדע נחמך;
 שחצא לבית אבא נחמך;
 קא נחש ברוח חזק והדם יוצא;
 וזינו שנינו הדרם על
 המזבח מן הצהור הטרי;
 כן כטמאא טוטמאא;
 וחרה בצבור וייל: כל יום
 שרשעו תרין דרשני יום
 שם: קאן שחן לפני
 ורשעים: שעה כי תבשר
 ולחמי על קן הכבש
 בדמא שונר את שם
 נחמך: קאן בערות דחבי
 שח ונחל אש חרבי
 יכנן לו יהיה ונפסי;
 וכלחם שח ונחל
 נאפת: קאן שם פסולת
 וקאן שח ונחל דחבי
 ונחל הכבשים דאמר במנחת
 שח: קאן בכלל לקדש
 תא חתה נחמך: